

Hajnal, valaki vár

[2013. január]

Mindig az első lépés dönti el
a jó irányt, hogy mi történik holnap:
egy pillanat, míg átgondolnál mindent,
a dolgok már helyükre vándorolnak
vagy volt-helyükre, lesz-helyükre végre.
Hajnal van, macskák járnak a házban
nesztelenül
– már ennyiért megérte,
a macskaléptű csendes ébredésért,
a vonulásért át a régi házban,
mely virradatra sem érhetne véget
s a tudatért, hogy innen én hiányzom,
magamnak bár, és más itt úgyse kérdez.

Nem is szobák, csak ajtók, ablakok,
az udvaron egy gyermek az esőben
vár valakit; és majdnem ott vagyok
és majdnem én, a majdnem-élő házban
emlékszem szelekre, tengerekre
s meg-sem-történt régi háborúkra
– végül itt, hol senki sem keresne,
utolért most a rosszkedvem tele,
mert hát tudom, mi a tejből a légy,
csak azt nem tudom, hogy került bele.

A dolgok egyszer helyükre kerülnek,
az első lépés, ismétlem magamnak:
a lelkemet az Úrnak felajánlom,
a macskáim pedig magamra hagynak,
s a gyermek kint, még mindig az esőben
– az egészre egy hosszú napja ráment –
készül, pakol, és látni sem kíván már,
mielőtt kimondanám az áment.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Papp Attila Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat